

George Simmel

DRUŽBA IN VEDNOST O DRUŽBI

Vsa eksistenca gre posazmeznikom

Družba je nepogrešljiva in koristna. Vse kar ljudje so in kar počnejo se dogaja znotraj družbe kot del njenega življenja. Skozi podružabljanje so se vsi človeški interesi, vsebine in procesi strnili v konkretne enote.

THE STRANGER

Tujec v tem kontekstu kot človek ki danes pride in jutri ostane.

V primeru tujca, zveza bližine in oddaljenosti vključuje vsako človeško razmerje. Razdalja znotraj razmerja namiguje, da tisti ki je blizu je oddaljen, ampak njegovo tujstvo namiguje da je tisti ki je oddaljen, blizu. Tujstvo je pozitivno razmerje, je specifična oblika interakcije.

Prebivalci Sirusa niso tujci za nas, vsaj ne v sociološkem smislu. V tem smislu za nas sploh ne obstajajo.

Tujec – kako so faktorji odbijanja in distance kooperirajo med seboj, da so skupaj, oblika zveze, ki temelji na interakciji.

V zgodovini ekonomije, je tujec trgovec, in trgovec je tujec.

FEMINISTIČNE TEORIJE

Debatirajo o naravi moderne družbe. Predpostavka, da je svet za moške isti kot svet za ženske.

LIBERALNI FEMINIZEM

Vidi predsodke o spolu, kot zadeve individualne omejenosti, nevednosti.

MICHAEL FOUCAULT

Sociolog telesa in post-strukturalni teorist. Njegova verzija post-strukturalizma je omenjena kot DISKURZNA TEORIJA. Post strukturalno teorijo uporablja da razloži način kako družbeni in kulturni vplivi na telo definirajo univerzalne pojave v različnih smereh, ki so odvisni od časa in prostora. Sociologi telesa ne zanikajo različne organske strukture med moškimi in ženskami. Trdijo, da te naravne razlike pomenijo različne stvari v različnih kulturah. Ljudlje v različnih družbah, različno dojemajo svoje telo.

Foucaultova sociologija telesa se skoncentrira v smislu katere kulturne determinante normalnega in nenormalnega vedenja regulirajo človekove ideje o svojem telesu in kaj bi morali oz ne bi smeli početi s svojim telesom.

TELO V MODERNOSTI

Foucault verjame, da moderna družba ima dva glavna razloga za sistematično regulacijo telesa:

1. Pritisk populacije zaradi urbanizacije
2. Potrebe industrijskega kapitalizma

Regulacija telesa posameznika – anatamo-politics.

Bio politika

Kot post strukturalist je Foucault zainteresiran v smislu v katerem se različne forme znanja – različne verzije kaj je prav in kaj narobe – producirajo različen način življenja. Termin diskurz uporablja da se nanaša na znanje (vedenje) razmišljanja in obnašanja. Glede na Foucaulta je moderna družba, način na katerem se oblike znanja pojavljajo.

TEORIJA DISKURZA

Vedenje diskurza si pridobimo na enak način kot jezik, in možnosti da bi se uprli temu vedenju, diskurzu, so tako oddaljene, kot da se bi uprli znanju jezika v katerem smo vzgojeni. To ni enako kot represivna moč. To je moč, ki nam omogoča da smo ljudje (kot pa da ostanemo živali), in poseduje znanje, vedenje, ki nam pomaga razumeti pomen naših izkušenj.

Ne moremo pa trdi, da zares verjamemo stvari. Za nas je resnica tista, ki je v okviru diskurza, ki ga srečamo. Kot otrok nima izbire katerega jezika se bo učil, tako tudi mi nimamo izbire kateri diskurz bomo pridobili.. po Foucaultu: skozi diskurze ki dominirajo v času skozi zgodovino in prostoru v svetu, si ljudje pridobijo mišljene oz pogled na svet. To Foucault poimenuje EPISTEME.

Foucault poveže vzpon moči biomedicine v modernosti s potrebami produkcije –kapitalizma. Telesa morajo biti zdrava in v formi, da je lahko produkcija maksimalna.

Samo nadzorstvo: diskurzom daje moč samopolitika in samonadzor. Diskurz daje vedeti kaj je normalno in kaznuje odklonskost. Žiljenje človeka, ki živi v nekem diskurzu primerja z zapornikom v panoptikanu. Ideja pnoptikana (celice zgrajene v krogu, na sredini stolp), da ujetniki nikoli ne morejo pobegniti nadzoru oz da ne morejo imeti garancije da jih ne opazujejo. To vodi v to, da ujetniki skoz ubogajo pravila – da skoz pazijo kako se obnašajo za vsak slučaj če so opazovani. Ta zapor ni bil nikoli zgrajen, to idejo je Foucault uporabil kot metaforo za samonadzor v vsakdanjem življenju – panopticismem.

BIOMEDICINA

Gremo k zdravniku in nas pozdravi, določene organe. Medikalizacija. Bolezen je tisto, kar včasih ni bila. Rojstvo. Medikalizacija zakona in družine; grejo na družinsko terapijo, da bi se recimo bolje razumeli. Medikalizacija jeze, hiperaktivno. Medikalizacija smrti. Vse to je bilo včasih normalno, danes pa se zdravi kot bolezen. Torej je to nek diskurz, v katerem živimo.

FOUCAULT, VEDNOST, OBLAST, SUBJEKT – RED DISKURZA

V vsaki družbi produkcija diskurza obenem kontrolirana, selekcionirana, organizirana in razdeljena prek določenega števila postopkov, katerih vloga je, da odvrejejo njegove moči in nevarnosti, obvladajo njegove naključne dogodke, da se izognejo njegovi težki, zastrašujoči materialnosti.

1. IZKLJUČITEV: prepoved – nimamo pravice reči vsega... tabu objekta... največkrat na področju spolnosti in politike. Diskurz je oblast, ki si je želimo polastiti. Zanj in prek njega se bojujemo.
2. Drugi princip izločitve: RAZLOČEVANJE IN IZVRŽENJE. To se nanaša na pozicijo razuma in norosti. Diskurz norca ne sme krožiti kot ostali diskurzi (ima ničevno besedo, ne more pričati v sodstvu,...)
3. Opozicija med resničnim in napačnim.

BOURDIEU IN IDEJA REFLEKSIVNE DRUŽBE

Bourdieu poudarja da človeško družbeno življenje ne more biti vedno videno v smislu unikatne osebne izbire.

Habitus, polje, kulturni kapital.

Bourdieu je poudarjal da človeško družbeno življenje ne more biti vedno gledano po načelih posameznikovih osebnih odločitev. Toda l-s strukturalizem je enako problematičen ker človeška kultura ne more biti zreducirana na produkt univerzalne poznavalne šablone ki operira nad glavami individualizma. Človekovi agents so morali biti videni da so sposobni prepoznati pomembnost kulturnih produktov katere sami ustvarjajo skoz njihovo delovanje. Zato je Bordo iskal način da bi razvil družbeno teorijo, ki razlaga institucionalne resnice moderne družbe. Brez

da bi izbrisal posameznikove agency ali pa da bi zopet padel v subjektivni individualizem. Tako kot Giddensova sinteza funkcionalizma in interakcionizma, je Bordo želel rešiti pozitivne strani del od obeh, ls in sartrea. Da bi našel neko kritično sredino med strukturalizmom in fenomenologijo. Tukaj začnemo z opazovanjem, z vpogledom, bordojeve prve sistematične razprave iz zgodnjih 70ih, njegovo delo Outline theory of practise. To je zraslo iz njegovih človekoljubnih študij Kabilij tribes people v 60ih in je podal teoretične baze za vse njegove podštudije. Mi se obračamo k njegovim vplivnim konceptom okolja, prostora in kulturnega kapitala.

Bordo smatra da pozicija družbenega znanstvenika kot idealnega nepristranskega opazovalca, ki je outsider družbenim procesom, pod opazovanjem. Ustvarja problem za sociologijo in antropologijo. Objektivna, zunanja pozicija družbenega znanstvenika ima lahko posledice, ki navajajo da je družbeno življenje pod študijo narobe predstavljeno. Zaenkrat so raziskovalci outsiderji za politične resnice katere preučujejo. Oni nespremenjejo konstruirajo zemljevide, modele in pravila po katerih se orietirajo, okrog te čudne kulturne pokrajine. Opazovalec komepezira za primanjkanje praktične znanosti s kreiranjem družbenega zemljevida. Kakorkoli že s tem delom raziskovalci dvigajo da bi zreducirali družbeno življenje na lesene sisteme pravil, kateri se sami vsiljujejo na delovalce. Soočajo se z nevarnostjo vsiljevanja njihove radovedne in opazovalne odnose do kulture z vprašanjem o praksi domačinov. Morajo pridobiti vpogled v način navadnih akterjev. Kako jamčijo v družbenih odnosih z zmožnostjo virtoozuv. Tako kot priznani glasbeniki. Od teh raziskav, od kar so bile, kot opazovanja intelektualcov, morajo misliti o družbenem življenju po načinu pravil in principov (ker jih ne poznajo intimno). Predpostavljajo da domačini delijo ta zanimivo intelektualno pozicijo. Bordo posledično kliče za reflektivno sociologijo v kateri sociologi poskušajo postaviti teorijo, strogo njihovo pozicijo v odnosu do prakse sodelujočih v njihovi študiji. Ključna zadeva, ki je pomembna, ki jo potrebujejo za tako reflektivno sociologijo je prijem agencije sodelujočih akterjev pod opazovanjem in prijem agencije preiskovalcev ki jih preučujejo. Za bordoja so družbeni agentje virtuozi v smislu da nisi prevladujoči z abstraktnimi pravili, toda da znajo scenarij tako dobro, da lahko izboljšajo in improvizirajo na temah katere poskrbi ta scenarij. Oni morajo sebe izpopolniti po temah katerih ta scenarij daje. Bordo opisuje družbene akterje kot take da imajo smisel za igro, recimo nogometaši in igralci tenisa na primer, v tem virtuoznem smislu. Ti igralci ne aplicirajo najboljša načela njihovi igri, samo začetniki morajo to narediti. Soočeni z različnimi situacijami imajo tako avtomatično razumevanje kaj je primerno. Na primer znajo kdaj morajo teči k mreži. Ta virtuozi smisel igre je individualističen. Pojavi se v družbenih odnosih in se nanaša na razumevanje, da igralec razvije pač to da ve kaj druga ekipa smatrajo kot tolerantno, sprejemljivo. Bordojeva razprava častnih med Kabilij žarometi to intersubjektivira smisel igre. Pogon vsega mehanizma ni nek abstraktni princip (princip isotimije, enakosti v časti). Še vedno manj set pravil katera so lahko izpeljana iz tega. Toda smisel časti dispozicija ki je bila vtisnjena v zgodnjih letih življenja in konstantno vsiljena s klici ukazovanja iz skupine. Kabilijan človeški smisel časti je menjajuč dogovor, ki je bil vzpostavljen in transformiran preko pogajanj. Posamezniki se ne posvetujejo, ne upoštevajo prvih pravil, ki določajo njihovo delovanje

mehanično. Kot člani skupine individualisti delajo gleda na smisel prakse katera je uveljavljena in ki jo skupina obsoja. Zadnja determinacija pravilne akcije ni ali posameznik strogo sledi pravilom, ampak je če so posameznikova dela interpretirana kot primerna ostalim. Ostali člani skupine odločijo če je delo sprejemljivo ali kaznivo.

In kličejo posameznike da ukažejo kdo je ravnal proti temu družbeno dogovorjenega smisla pravilnosti. V tem smislu agenti delujejo znotraj tekočega konteksta stukture označenega s skupinskimi pričakovanji, normami sprejemljive prakse, kaznimi in odnosi moči.

Bordo je razvil koncept OKOLJA, da bi premagal brezizhodnost med prekomernostjo objektivističnih in prekomernostjo subjektivističnimi pristopi v družbenih raziskavah. Okolje premaga subjektivni-objektivni dualizem z ustanovitvijo subjektivnih telesnih dejanj z objektivno družbeno sil, tako da najbolj očitni subjektivni individualisti delujejo nujno. Posamezniki imajo delovanje, ampak takšno ki predpisuje kultura v kateri živijo. borodo vztraja da kultura ne more biti razumljena v individualnem ali na prostovoljni način. Kultura ima objektivno, ki predhodno daje posamezniku znanje in razumevanje. Okolje je tisto, ki determinira in organizira način kako posamezniki vidijo svet in delujejo v njem. Posamezniki se obnašajo v skladu s svojim razredom in zaznajo, če pašejo v njega ali ne, ker tako določa okolje. Človeško telo je pomemben znanilec v družbeni interakciji, ki izraža družbeni status in moč, kot tudi komunikativna namera. Telesno obnašanje (vodenje) mora biti naravno, ker drugače ima lahko drugačen pomen.

Okolje operira v širšem uveljavljenem prizorišču ki ga bordo poimenuje POLJE. Polje se nanaša na strukturo družbenih odnosov v katerih je posameznik lociran. Struktura družbenih odnosov je neodvisna od posameznikov, ki zavzemajo polje. Okolje igra bistveno vlogo, ker učinkovito poveže posamezniki z njihovimi pozicijami v polju in zagotavlja da jih reproducirajo z delovanjem na primeren način. Polje ima objektivni status.

Bordojev koncept polja obogati koncept okolja.

KULTURNI KAPITAL

Okolje posameznika je produkt njegove pozicije v polju. Polje je oblikovano z ekonomskimi faktorji.. trg determinira družbeno hierarhijo. Ekonomska baza končno determinira strukturno formo, ki jo lahko družba zdrži. Dominantne skupine so tiste, ki monopolizirajo ekonomske vire in hegemonski položaj teh skupin nad podrejenimi skupinami, kar je produkt njihove ekonomske moči.

V zvezi s pojmom ekonomske determinacije bordo razvije koncept kulturnega kapitala. Skozi okolje, posamezniki in skupine povzamejo določene kulturne prakse. Te prakse odsevajo človekov ekonomski položaj, ampak okolje in kultura .

Skozi povzemanje določenih kulturnih praks, lahko posamezniki zaslužijo kulturni kapital. Lahko dosežejo višji status v družbenem redu, kot pa določa njihov ekonomski položaj. To naredijo s povzemanjem in sprejemanjem kulturnih aktivites (udejstvovanj) ki so občudovane in zavidane. Posamezniki in skupine lahko razvijejo kulturno znanje, ki je prikrito in ki jih dvigne nad ostalimi skupinami, tud nad tiste ki so bolj ekonomsko močni kot oni.

Bordo trdi, da intelektualci in umetniki, ki so relativno revni, imajo bogato okolje, ki vključuje obvezo s težkimi in časovnimi kulturnimi formami. Te skupine mogoče niso premožnosti bogatih profesionalcev ampak imajo čas in lagodnost.

Bordojev koncept okolja predlaga formulo za družbeni status. Družbeni status je definiran kot pozicija posameznika v družbeni hierarhiji, ki je produkt posameznikovega ekonomskega in kulturnega kapitala skupaj. Med tem ko finančni svetovalci, bankirji premorejo ekonomski kapital, niso avtomatično dominirani v družbenem polju ker imajo nizek kulturni kapital. V nasprotju, večji zdravniki in učitelji so intelektualno podprti, lahko dosežejo visok polžaj ker imajo bogat kulturni kapital. Kulturni kapital je pogojen z ekonomskim kapitalom, vendar ni z njim predeterminiran.

Recimo nekdo ki je bogat, ker na univerzo in je od kulturnega kapitala odvisnon če bo uspel ali ne. Nekdo druga pa je lahko reven, pa bo uspel ker akumulira veliko kulturnega kapitala.

THE STRANGER, SIMMEL

Če je potovanje smatrano kot stanje ločitve iz vsakega vidika prostora, je konceptualno nasprotno prilagoditve na vsako točko, potem je družbena oblika tujca sinteza obeh.

Tujec kot človek, ki pride danes in ostane jutri. Ima svobodo za prihajanje in odhajanje. Fiksiran je v določen krog

INDIVIDUALIZACIJA

Moderno življenje vse spreminja v tvegane svobode. Individualizacija je znak sprememb.

Individualizacija pomeni

1. Dezintegracijo prej obstoječih družbenih oblik (neustreznost kategorij kot so status, razred, družina,...)
2. Razpad normalnih biografij, referenčnih okvirjev in role models, ki jih je prej sankcionirala država

Pred posameznika se v modernizaciji postavljajo nove zahteve, nove vrste nadzora in omejitev – ki ne pomenijo neovirane logike delovaja – zdaj se morajo posamezniki z njimi sami oskrbeti: nekoč je bil posameznik vrojen v tradicionalno družbo in vse kar je spadalo zraven, za socialne ugodnosti v sodobni državi pa mora posameznik nekaj storiti, se zanje aktivno potruditi. Tako je nastala naredi si sam biografija, ki je tvegana biografija. Z izbiro možnosti, ki se nanašajo ena na drugo (izobrazba, poklic, selitev,...) so posamezniki zapovedovalno povabljeni, da konstituirajo sami sebe kot posameznike.

Po drugi strani so posamezniki obsojeni na individualizacijo – je paradokсна obveznost, da ustvarjamo in igramo ne le lastne biografije, temveč tudi vezi in omrežja, ki to biografijo obkrožajo (prilagajanju trgu delovne sile, izobraževalnemu sistemu,...). Individualizacija omogoča in zahteva aktivni prispevek posameznikov. S posledicami se mora posameznik soočati sam. vrste odločitev ki so bile prej dane, je postala predmet odločanja.

SIMBOLIČNI INTERAKCIONIZEM: SOME EXAMPLES OF APPLICATION

Bistvo SI se zdi da ljudje niso zlahka zmanipulirani, predvidljivi.

Človeško bitje je svobodno in kreator družbe. Gofman pravi da družba obstaja le skozi dogovor ljudi ki sodelujejo, se spoštujejo, in obnašajo v skladu s splošnimi pravili. Le ko sprejmemo drug drugega je družba mogoča. Družba se ne nadeljuje sistematično; vsak obstoj družbe ni garantiran da bo obstajal tudi jutri. Družba razpade, če ni interakcije.

Ljudje ki imajo interakcije oblikujejo družbo – komunicirajo, sodelujejo, oblikujejo pravila po katerih živijo. nekateri bodo odrezani od teh interakcij, kar je osnova za rasne probleme. Tako se oblikuje več družb, segregirana družba. Če interakcije oblikujejo ločene družbe, bo vsaka razvila svojo kulturo in pravila. In s prekinitvijo interakcije med družbami pride do rasizma, ker ne komunicirajo med seboj.

Če ima ena do teh družb večjo politično moč, bo stigmatizirala ostale družbe. Druge bo definirala kot manj vredne. Zato dominantne družbe lahko oblikujejo ideje, da so druge biološko manjvredne, da drugi niso mitivirani.

Ko so družbe segregirane in ne razvijejo enako kulturo, bodo druge družbe videne kot drugačne. Tudi če prave razlike ne obstajajo, bodo razlike nerazumljene in obsojane. Skoraj ne mogoče je, da bi se različne družbe med sabo gledale enakovredno.

Destruktivno delovanje nasproti drugim, se zdi upravičeno, če neko družbo spremenimo v objekt in ne da so to ljudje. Ne komuniciramo z njimi.

Segregirane družbe zaznamuje konflikt in ne interakcija. Si nam lahko pomag razumeti kulturne razlike, rasizem itd. Ko je odrezana interakcija med družbami, perspektive ne morejo biti zlahka enake. Dejanja ne morejo biti razumljena in reševanje problemov postna nemogoče.

Ženske so bile v zgodovini prikrajšane da bi razvile svojo identiteto. Kaj pomeni da si moški, da si ženska? Ženske in moški so klasificirani, kot vse drugo v naravi. Razlikovanje v biološkem smislu, je privedlo tudi do drugih razlikovanj. Ta razlikovanja so bila predvsem koristna za moške, ki imajo privilegiran položaj v družbi. Ko so še mali začnejo zavzemati pozicije ki so značilne za moški in ženski spol. In potem ugotovimo da so ženske in moški veliko bolj družbeno ustvarjene kategorije kot biološke.